Europos Parlamentas
2024-2029

PRIIMTI TEKSTAI

P10_TA(2026)0120

Teisės aktų dėl iššaginimo nusikaltimų remiantis sutikimo koncepcija svarba ES

2026 m. balandžio 28 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl teisės aktų dėl iššaginimo nusikaltimų remiantis sutikimo koncepcija svarbos ES (2025/2040(INI))

Europos Parlamentas,

– atsižvelgdamas į Europos Sąjungos sutarties 2 straipsnį ir 3 straipsnio 2 ir 3 dalis, į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 8, 10 ir 19 straipsnius ir į SESV 83 straipsnio 1 dalį ir 82 straipsnio 2 dalį, kuriose reglamentuojamas teismų sprendimų tarpusavio pripažinimas ir policijos ir teismų bendradarbiavimas,

– atsižvelgdamas į SESV 83 straipsnio 1 dalį, pagal kurią Parlamentui ir Tarybai leidžiama nustatyti minimalias taisykles dėl nusikalstamų veikų ir sankcijų apibrėžimo ypač sunkių nusikaltimų, turinčių tarpvalstybinį pobūdį, srityse, įskaitant smurtą dėl lyties,

– atsižvelgdamas į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartiją, ypač į jos 21 straipsnį, kuriuo draudžiama diskriminacija, 45 straipsnį, kuriame įtvirtinta teisė laisvai judėti, ir 47 straipsnį, kuriame įtvirtinta teisė į teisingą bylos nagrinėjimą,

– atsižvelgdamas į Europos Tarybos konvenciją dėl smurto prieš moteris ir smurto šeimoje prevencijos ir kovos su juo (toliau – Stambulo konvencija, ją ES ratifikavo 2023 m.), ypač į jos 36 straipsnį, kuriuo reikalaujama kriminalizuoti negavus sutikimo atliekamus seksualinius veiksmus, taip pat į Kovos su smurtu prieš moteris ir smurtu šeimoje ekspertų grupės šalių stebėsenos ataskaitas,

– atsižvelgdamas į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 21 ir 3 straipsnius ir į Europos Sąjungos sutarties 2 straipsnį, kuriame nustatyta, kad lyčių lygybė yra viena iš pagrindinių Sąjungos vertybių, kuri turi būti integruota į visas politikos sritis ir programas,

– atsižvelgdamas į 2021 m. balandžio mėn. paskelbtą Kovos su smurtu prieš moteris ir smurtu šeimoje ekspertų grupės antrą bendrąją veiklos ataskaitą,

– atsižvelgdamas į 2002 m. balandžio 30 d. Europos Tarybos Ministrų Komiteto rekomendaciją Rec(2002)5 dėl moterų apsaugos nuo smurto, kurioje Europos Tarybos valstybės narės raginamos bausti už bet kokius seksualinius veiksmus, padarytus prieš sutikimo nedavusius asmenis, net jei šie asmenys nerodo jokio fizinio pasipriešinimo,

– atsižvelgdamas į 2024 m. gegužės 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą (ES) 2024/1385 dėl kovos su smurtu prieš moteris ir smurtu artimoje aplinkoje[1],

– atsižvelgdamas į 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2012/29/ES, kuria nustatomi būtiniausi nusikaltimų aukų teisių, paramos joms ir jų apsaugos standartai ir kuria pakeičiamas Tarybos pamatinis sprendimas 2001/220/TVR[2] (toliau – Nusikaltimų aukų teisių direktyva), kurioje nustatoma į auką orientuoto teisingumo (taip pat seksualinės prievartos atvejais) sistema,

– atsižvelgdamas į 2024 m. vasario 6 d. Komisijos pasiūlymą dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos dėl kovos su seksualine prievarta prieš vaikus, jų seksualiniu išnaudojimu ir seksualinės prievartos prieš vaikus medžiaga, kuria pakeičiamas Tarybos pamatinis sprendimas 2004/68/TVR (COM(2024)0060), į kurį įtraukta veiksmo be sutikimo apibrėžtis, ir į 2025 m. birželio 17 d. priimtą Parlamento poziciją dėl šio pasiūlymo[3],

– į 2021 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento rezoliuciją su rekomendacijomis Komisijai dėl smurto lyties pagrindu nustatymo nauja nusikaltimų sritimi, nurodyta SESV 83 straipsnio 1 dalyje[4],

– atsižvelgdamas į 2020–2025 m. ES lyčių lygybės strategiją, kurioje raginama stiprinti apsaugą nuo smurto dėl lyties ir užtikrinti visapusišką lytinį švietimą skatinant skleisti informaciją apie sutikimo koncepciją,

– atsižvelgdamas į 2023 m. vasario 15 d. savo rezoliuciją dėl pasiūlymo dėl Tarybos sprendimo dėl Europos Tarybos konvencijos dėl smurto prieš moteris ir smurto šeimoje prevencijos ir kovos su juo sudarymo Europos Sąjungos vardu[5],

---

1 OL L, 2024/1385, 2024 5 24, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj.
2 OL L 315, 2012 11 14, p. 57, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj.
3 Priimti tekstai, P10_TA(2025)0116.
4 OL C 117, 2022 3 11, p. 88.
5 OL C 283, 2023 8 11, p. 149.

– atsižvelgdamas į 2003 m. gruodžio 4 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo (EŽTT) sprendimą byloje *M. C. prieš Bulgariją* (peticija Nr. 39272/98), kuriame EŽTT nustatė pozityvią valstybių pareigą priimti baudžiamosios teisės nuostatas, kad būtų galima veiksmingai tirti iššaginimą ir už jį bausti, paaiškino, kad reikalaujant pateikti fizinio pasipriešinimo įrodymus kyla pavojus, kad už tam tikrų rūšių iššaginimą nebus baudžiama, ir konstatavo, kad pagal Europos žmogaus teisių konvencijos (EŽTK) 3 ir 8 straipsnius reikalaujama bausti ir realiai persekioti už bet kokius seksualinius veiksmus be sutikimo, įskaitant atvejus, kai nėra fizinio pasipriešinimo,

– atsižvelgdamas į 2021 m. gegužės 27 d. EŽTT sprendimą byloje *J. L. prieš Italiją* (peticija Nr. 5671/16), kuriame nustatyta, kad vadovavimasis stereotipais ir nukentėjusiųjų asmenų kaltinimas nagrinėjant bylas dėl iššaginimo yra teisės į privataus gyvenimo gerbimą, kaip nustatyta pagal Europos žmogaus teisių konvencijos 8 straipsnį, pažeidimas,

– atsižvelgdamas į 2006 m. lapkričio mėn. priimtus Džokjakartos principus ir 2017 m. lapkričio mėn. priimtus dešimt papildomų Džokjakartos principų („Plius 10“),

– atsižvelgdamas į ES pagrindinių teisių agentūros (FRA) ir Europos lyčių lygybės instituto (EIGE) parengtas apklausas ir ataskaitas, pvz., 2014 m. apklausą dėl smurto prieš moteris, ir, visų pirma, 2024 m. apklausą dėl smurto dėl lyties ES, kuri atskleidė, kad 17,2 proc. moterų ES valstybėse narėse yra patyrusios seksualinį smurtą[6], taip pat 2024 m. ataskaitą dėl LGBTIQ+ asmenų Europoje,

– atsižvelgdamas į 2025 m. birželio 10 d. FRA ataskaitą „Fundamental Rights Report 2025“ (liet. „2025 m. ataskaita apie pagrindinių teisių būklę“), ypač į FRA nuomonę Nr. 2 dėl veiksmingos nuo smurto nukentėjusių moterų apsaugos[7],

– atsižvelgdamas į Visuotinę žmogaus teisių deklaraciją ir Tarptautinį pilietinių ir politinių teisių paktą,

– atsižvelgdamas į 1995 m. rugsėjo 15 d. JT deklaraciją „Pekino deklaracija ir veiksmų platforma“ ir į jos peržiūros konferencijų rezultatus,

– atsižvelgdamas į 1979 m. JT konvenciją dėl visų formų diskriminacijos panaikinimo moterims ir į 2017 m. liepos 26 d. JT

---

6 FRA, EIGE ir Eurostat, „*EU gender-based violence survey – Key results*: *Experiences of women in the EU-27*“ (liet. „Pagrindiniai ES smurto dėl lyties tyrimo rezultatai. Moterų patirtis 27 ES valstybėse narėse“), Europos Sąjungos leidinių biuras, Liuksemburgas, 2024 , p. 14.

7 FRA, „Fundamental Rights Report 2025“, Europos Sąjungos leidinių biuras, Liuksemburgas, 2025 m., p. 77.

Moterų diskriminacijos panaikinimo komiteto bendrąją rekomendaciją Nr. 35 (2017) dėl smurto prieš moteris dėl lyties,

– atsižvelgdamas į JT Darnaus vystymosi darbotvarkę iki 2030 m., joje įtvirtintą principą „nė vieno nepalikti nuošalyje“, ypač į 3-ąjį, 4-ąjį, 5-ąjį, 10-ąjį ir 16-ąjį darnaus vystymosi tikslus (DVT),

– atsižvelgdamas į 2014 m. vasario 21 d. JT Moterų diskriminacijos panaikinimo komiteto pranešimą Nr. 34/2011, kuriame valstybės raginamos persvarstyti teisės aktus dėl iššaginimo panaikinant reikalavimą pateikti jėgos panaudojimą arba įsiskverbimą įrodančius įrodymus ir akcentuojant sutikimo nebuvimą kaip esminį nusikalstamos veikos elementą,

– atsižvelgdamas į Tarptautinio baudžiamojo teismo Romos statutą, ypač į jo 7 straipsnio 1 dalies g punktą, kuriame iššaginimas ir kitų formų seksualinis smurtas pripažįstami nusikaltimais žmoniškumui, kai sąmoningai rengiami didelio masto arba sistemingi civilių užpuolimai,

– atsižvelgdamas į 2021 m. balandžio 19 d. Specialiojo pranešėjas smurto prieš moteris, jo priežasčių ir padarinių klausimais pranešimą „Rape as a grave, systematic and widespread human rights violation, a crime and a manifestation of gender-based violence against women and girls, and its prevention“ (liet. „Iššaginimas, kaip sunkus, sistemingas ir plačiai paplitęs žmogaus teisių pažeidimas, nusikaltimas ir smurto prieš moteris ir mergaites dėl lyties apraiška, ir jo prevencija“), kuris buvo pateiktas 47-ajai JT Žmogaus teisių tarybos sesijai, taip pat į susijusią teisės aktų dėl iššaginimo sistemą,

– atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 55 straipsnį,

– atsižvelgdamas į bendrus Piliečių laisvių, teisingumo ir vidaus reikalų komiteto ir Moterų teisių ir lyčių lygybės komiteto svarstymus pagal Darbo tvarkos taisyklių 59 straipsnį,

– atsižvelgdamas į Piliečių laisvių, teisingumo ir vidaus reikalų komiteto ir Moterų teisių ir lyčių lygybės komiteto pranešimą (A10-0047/2026),

A. kadangi tiek karo, tiek taikos metu seksualinio smurto veiksmai kriminalizuojami pagal tarptautinę žmogaus teisių teisę; kadangi tiek pagal tarptautinę humanitarinę teisę, tiek pagal tarptautinę baudžiamąją teisę iššaginimas gali būti laikomas karo nusikaltimu, nusikaltimu žmoniškumui arba veiksmais, kuriais prisidedama prie genocido, jei yra kitų būtinų šių nusikaltimų elementų; kadangi ši klasifikacija nustatyta Tarptautinio baudžiamojo teismo Romos statute (8 straipsnis) ir 1949 m. Ženevos konvencijose bei jų papildomuose protokoluose; kadangi teisinis iššaginimo, kaip karo nusikaltimo, aiškinimas Tarptautiniame baudžiamajame teisme kaip esminį elementą apima sutikimo nebuvimą;

B. kadangi, kaip nurodo EŽTT, apibrėžtimis, grindžiamomis jėgos naudojimu kaip esminiu nusikaltimo elementu, seksualinio smurto aukoms nesuteikiama pakankama apsauga ir kyla pavojus veiksmingai asmens seksualinės autonomijos apsaugai;

C. kadangi iššaginimas yra įvairių žmogaus teisių, įskaitant teisę į fizinę neliečiamybę, teisę į autonomiją ir seksualinę autonomiją, teisę į privatumą, teisę į aukščiausią pasiekiamą fizinės ir psichinės sveikatos lygį, moterų teisę į lygybę prieš įstatymą ir teisę nepatirti smurto, diskriminacijos, kankinimo ir kitokio žiauraus ar nežmoniško elgesio, pažeidimas; kadangi iššaginimu taip pat užkertamas kelias aukai visapusiškai naudotis įvairiomis kitomis žmogaus teisėmis, pvz., teise į gyvybę, orumą, fizinę ir psichinę neliečiamybę, laisvę ir asmens saugumą, lygybę šeimoje ir prieš įstatymą, neatsižvelgiant į lytį ir lytinę tapatybę, teisę nebūti diskriminuojamam, nepatirti kankinimų ir kitokio netinkamo elgesio ir kt.;

D. kadangi smurtas dėl lyties tebėra vienas iš labiausiai paplitusių žmogaus teisių pažeidimų Europoje, apie kurį nepakankamai pranešama, ir šiuo klausimu būtinas Europos atsakas; kadangi dabartinėje tarptautinėje žmogaus teisių teisinėje sistemoje iššaginimas pripažįstamas tiek žmogaus teisių pažeidimu, tiek smurto dėl lyties forma, nuo kurios daugiausia nukenčia moterys ir mergaitės; kadangi iššaginimas yra viena iš sunkiausių ir brutaliausių smurto dėl lyties formų, kuria pažeidžiama asmens fizinė, psichologinė ir seksualinė neliečiamybė ir kūno autonomija ir kuris daro didelį ir ilgalaikį poveikį nuo tokio smurto nukentėjusiems asmenims;

E. kadangi smurtas dėl lyties labai riboja moterų ir mergaičių dalyvavimą viešajame gyvenime, teisę kreiptis į teismą, gauti išsilavinimą ir ekonominę nepriklausomybę, todėl tai yra struktūrinė kliūtis siekiant tikros lyčių lygybės; kadangi iššaginimo aukos patiria sunkių ir ilgalaikių padarinių, įskaitant socialinius ir ekonominius padarinius, pvz., darbo praradimą, finansinę priklausomybę, būsto nestabilumą ir ribotą dalyvavimą švietimo sistemoje arba ribotą buvimą darbo vietoje, o tai dar labiau sustiprina smurto poveikį ir įsišaknijusią lyčių nelygybę;

F. kadangi, remiantis FRA ir EIGE duomenimis, 17,2 proc. moterų ES yra patyrusios seksualinį smurtą, tarp šių nusikaltimų yra iššaginimas ir kiti nepageidaujami seksualiniai veiksmai, o viena iš 20 moterų nuo 15 metų amžiaus buvo iššaginta panaudojant jėgą[8]; kadangi, remiantis FRA duomenimis, pastaraisiais metais padaugėjo smurto prieš LGBTIQ+ asmenis atvejų, o translytės moterys patiria neproporcingai didelį fizinį ir seksualinį smurtą; kadangi LGBTIQ+ asmenys dėl savo socialinės lyties, lytinės tapatybės, lyties raiškos ir

---

8 FRA ir EIGE, „Smurtas prieš moteris ES masto apklausa. Apibendrinti rezultatai“, Europos Sąjungos leidinių biuras, Liuksemburgas, 2014 m., p. 20.

biologinės lyties ypatumų taip pat tampa seksualinio smurto aukomis; kadangi vertinama, kad dėl smurto dėl lyties patiriami metiniai kaštai ES siekia 366 mlrd. EUR;

G. kadangi tarpvalstybinis iššaginimo nusikalstamos veikos aspektas kyla iš ypatingo poreikio kovoti su iššaginimo nusikalstama veika Europos Sąjungoje, taip siekiant užtikrinti nuoseklesnę apsaugą ir lygias galimybes aukoms kreiptis į teismą visose valstybėse narėse, nustatant keletą pagrindinių aspektų: būtinybę užtikrinti minimalų visų moterų apsaugos lygį visose valstybėse narėse, būtinybę užtikrinti minimalų apsaugos lygį, kai moterys naudojasi judėjimo laisve visoje Sąjungoje, kadangi suderintos iššaginimo nusikalstamos veikos apibrėžties nebuvimas mažina teisinį saugumą aukoms ir galimybę joms kreiptis į teismą ir taip gali sudaryti kliūčių laisvam judėjimui, taip pat būtinybę ir pareigą suderinti ES teisę su tarptautiniais standartais, pvz., Stambulo konvencija, pagal kurią reikalaujama remiantis sutikimo nebuvimu kriminalizuoti iššaginimą;

H. kadangi dabartinė teisinė aplinka ES tebėra fragmentuota, teismų aiškinimai skiriasi ir iššaginimo apibrėžčių skirtumai ne visada atspindi tarptautinius žmogaus teisių standartus ar Stambulo konvencijos reikalavimus dėl sutikimo; kadangi tai, kad valstybėse narėse nėra suderintų teisinių apibrėžčių, kenkia aukų teisėms, trukdo tarpvalstybiniam bendradarbiavimui ir prisideda prie nusikaltėlių nebaudžiamumo ir nepakankamo informuotumo apie tai, kas yra seksualinio smurto veiksmas; kelios valstybės narės iššaginimą vis dar apibrėžia remdamosi jėgos naudojimu ar grasinimais, todėl daugeliui aukų teisinė apsauga netaikoma; kadangi tokia padėtis parodo, kad reikia skubiai ES mastu susitarti dėl sutikimo koncepcija pagrįstos iššaginimo apibrėžties; kadangi nustačius bendrą teisinę iššaginimo apibrėžtį, grindžiamą sutikimo nebuvimu, būtų lengviau gerinti policijos ir teismų bendradarbiavimą, taip pat duomenų apie iššaginimus rinkimą ir tokių duomenų palyginamumą ES;

I. kadangi Stambulo konvenciją yra pasirašiusios visos valstybės narės, tačiau penkios vis dar nėra jos ratifikavusios[9]; kadangi iš jų tik dvi neseniai pakeitė savo teisės aktus, kad sutikimui būtų suteiktas pagrindinis vaidmuo apibrėžiant iššaginimo nusikaltimą[10]; kadangi nuo Stambulo konvencijos įsigaliojimo 16 ES valstybių narių pakeitė savo teisės aktus, siekdamos įtraukti arba aiškiau apibrėžti sutikimo, kaip iššaginimo nusikaltimo sudedamosios dalies, sąvoką; kadangi ES prie Stambulo konvencijos, t. y. nuostatų, susijusių su ES išimtine kompetencija, prisijungė 2023 m.; kadangi Stambulo konvencijos nuostata dėl sutikimo koncepcija grindžiamos iššaginimo apibrėžties buvo svarbus teisinės reformos lūžio taškas: atsisakoma tradicinio požiūrio, pagal kurį iššaginimo apibrėžtis siejama su smurto prielaida; kadangi savo 2025 m. ataskaitoje apie pagrindinių teisių

---

9 Bulgarija, Čekija, Vengrija, Lietuva ir Slovakija.

10 Bulgarija ir Čekija.

būklę FRA nurodo, kad Stambulo konvenciją ratifikavusios ES valstybės narės turėtų kriminalizuoti seksualinį smurtą naudodamos sutikimo koncepcija grindžiamas iššaginimo ir kitų formų seksualinio smurto apibrėžtis;

J. kadangi EŽTT atliko labai svarbų vaidmenį pagal žmogaus teisių teisę formuojant šiuolaikinį iššaginimo suvokimą, visų pirma, savo 2003 m. principiniame sprendime byloje *M. C. prieš Bulgariją*, jame EŽTT nustatė pozityvią valstybių pareigą priimti baudžiamosios teisės nuostatas, kad būtų galima veiksmingai tirti iššaginimą ir už jį bausti, paaiškino, jog reikalaujant pateikti fizinio pasipriešinimo įrodymus kyla pavojus, kad už tam tikrų rūšių iššaginimą nebus baudžiama ir nebus apsaugoma seksualinė autonomija, kaip reikalaujama pagal EŽTK 3 ir 8 straipsnius, ir konstatavo, kad pagal šiuos straipsnius reikalaujama bausti ir realiai persekioti už bet kokius seksualinius veiksmus be sutikimo, įskaitant atvejus, kai nėra fizinio pasipriešinimo; kadangi vėlesniuose EŽTT sprendimuose, pvz., sprendimuose *J. L. prieš Italiją* (2021 m.) ir *X prieš Kiprą* (2025 m.)[11], pasmerktas argumentų ir stereotipų, kuriais kaltinamos aukos, naudojimas teismo procesuose ir konstatuota, kad tokia praktika pažeidžia teisę į privatų gyvenimą pagal EŽTK 8 straipsnį, įtvirtina išankstinį nusistatymą ir trukdo nuo seksualinio smurto nukentėjusiems asmenims kreiptis į teismą; kadangi EŽTT sprendimą *H. W. prieš Prancūziją*[12] konstatavo, kad bet koks seksualinis veiksmas be sutikimo yra seksualinio smurto forma; kadangi EŽTT sprendime *L. ir kiti prieš Prancūziją*[13] išaiškino, kad pagal Europos žmogaus teisių konvencijos 3 ir 3 straipsnius prie Konvencijos prisijungusios šalys turi turėti baudžiamosios teisės sistemas, kuriomis būtų galima užtikrinti baudimą už seksualinius veiksmus be sutikimo;

K. kadangi JT teisės aktų dėl smurto prieš moteris vadove teigiama, kad teisės aktuose taip pat turi būti numatytos sunkinančios aplinkybės, įskaitant, pvz., nuo smurto nukentėjusio asmens amžių, nuo smurto nukentėjusio asmens ir nusikalstamos veikos vykdytojo santykius, fizinio smurto naudojimą ar grasinimą jį panaudoti, kelių nusikaltėlių dalyvavimą ir sunkius fizinius ar psichinius išpuolio prieš auką padarinius; kadangi šiame vadove taip pat nurodyta, kad valstybės turėtų specialiai kriminalizuoti seksualinius išpuolius, vykdomus esant tam tikriems santykiams (pvz., vedybinį prievartavimą), numatydamos, kad nuostatos dėl seksualinių išpuolių taikomos neatsižvelgiant į nusikalstamos veikos vykdytojo ir skundą pateikusio asmens santykių pobūdį arba kad pagal įstatymą santuokinių ar

---

11 2025 m. vasario 27 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimas byloje *X. prieš Kiprą*, peticija Nr. 40733/22.

12 2025 m. sausio 23 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimas byloje *H. W. Prieš Prancūziją*, peticija Nr. 13805/21.

13 2025 m. balandžio 24 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimas byloje *L. ir kiti prieš Prancūziją*, peticijos Nr. 46949/21, 24989/22 ir 39759/22.

kitokių santykių statusas neapsaugo nuo kaltinimų dėl seksualinio išpuolio;

L. kadangi 2021 m. rugsėjo 16 d. Parlamentas priėmė rezoliuciją dėl smurto lyties pagrindu nustatymo nauja nusikaltimų sritimi, nurodyta SESV 83 straipsnio 1 dalyje; kadangi toje rezoliucijoje valstybės narės raginamos pakeisti savo nacionalinėje teisėje vartojamą iššaginimo apibrėžtį, kad ji būtų grindžiama sutikimo nebuvimu, ir pabrėžiama, kad smurtas dėl lyties yra sunkus žmogaus teisių ir orumo pažeidimas ir kad iššaginimas yra smurto dėl lyties forma;

M. kadangi SESV 83 straipsnis turėtų būti taikomas kaip teisinis pagrindas pasiūlymams dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų dėl iššaginimo nusikaltimo, nes iššaginimas yra itin sunkus tarpvalstybinio pobūdžio nusikaltimas ir patenka į „seksualinio moterų ir vaikų išnaudojimo“ sritį;

N. kadangi SESV 83 straipsnio 1 dalyje vartojama sąvoka „seksualinis išnaudojimas“ neapsiriboja vien prekyba žmonėmis, nes dėl tokio siauro aiškinimo „prekyba žmonėmis ir seksualinis moterų ir vaikų išnaudojimas“ nepagrįstai patektų į prekybos žmonėmis nusikaltimų sritį; kadangi iš formuluotės ir teisėkūros praktikos, įskaitant Kovos su seksualine prievarta prieš vaikus direktyvą[14], matyti, kad „seksualinis išnaudojimas“ apima įvairesnes nusikalstamas veikas, įskaitant seksualinę prievartą; kadangi seksualinis išnaudojimas paprastai reiškia neteisingą pasinaudojimą kitu asmeniu dėl seksualinės naudos ir yra neatsiejamas nuo aukos pažeidžiamumo – itin svarbaus aspekto iššaginimo nusikaltimo atveju;

O. kadangi Stambulo konvencijos 36 straipsnyje nustatyta, kad visi seksualiniai veiksmai be sutikimo turi būti kriminalizuojami, ir nurodyta, kad „[s]utikimas atlikti seksualinius veiksmus turi būti duodamas savanoriškai ir laisva valia, vertinant pagal susijusias aplinkybes“; kadangi šis principas atitinka EŽTT sprendimus ir nacionalinę teismų praktiką;

P. kadangi sutikimas yra savanoriškas susitarimas dalyvauti atliekant tam tikrą seksualinį veiksmą ir toks sutikimas gali būti bet kuriuo metu atšauktas;

Q. kadangi daugelis valstybių narių[15] ir keletas kitų Europos šalių[16] į savo baudžiamuosius kodeksus jau įtraukė sutikimo koncepcija

---

14 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/93/ES dėl kovos su seksualine prievarta prieš vaikus, jų seksualiniu išnaudojimu ir vaikų pornografija, kuria pakeičiamas Tarybos pamatinis sprendimas 2004/68/TVR (OL L 335, 2011 12 17, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/93/oj).

15 Austrija, Belgija, Kroatija, Kipras, Danija, Suomija, Prancūzija, Vokietija, Graikija, Airija, Liuksemburgas, Malta, Nyderlandai, Lenkija, Portugalija, Slovėnija, Ispanija ir Švedija.

16 Islandija, Norvegija, Juodkalnija, Ukraina ir Jungtinė Karalystė.

grindžiamas iššaginimo apibrėžtis: tai lėmė veiksmingesnę seksualinės prievartos nusikaltimų prevenciją, pranešimą apie juos ir baudžiamąjį persekiojimą už juos, taip pat padidino visuomenės informuotumą;

R. kadangi Parlamento pozicijoje ir derybų įgaliojimuose dėl direktyvos dėl smurto prieš moteris ir smurto šeimoje tvirtai pritariama tam, kad į tekstą, kaip ir Komisijos pasiūlyme, būtų įtraukta sutikimo koncepcija grįsta iššaginimo nusikalstamos veikos apibrėžtis; kadangi Taryba, deja, laikėsi nuomonės, kad iššaginimo kriminalizavimo nereikėtų įtraukti į tą direktyvą;

S. kadangi į Komisijos pasiūlymą dėl direktyvos dėl kovos su smurtu prieš moteris ir smurtu šeimoje įtrauktas pasiūlymas kriminalizuoti iššaginimą, pripažįstant, kad seksualinis moterų išnaudojimas apima iššaginimą; kadangi šis aiškinimas atitinka Sutartyse nustatytą įsipareigojimą užtikrinti moterų ir vyrų lygybę; kadangi dėl to SESV 83 straipsnio 1 dalis yra tinkamas teisinis pagrindas siekiant nustatyti minimalias ES taisykles dėl iššaginimo apibrėžties;

T. kadangi iššaginimo patyrusių asmenų dažnai klausinėjama apie pasipriešinimo trūkumą seksualinio išpuolio metu, o nusikalstamos veikos vykdytojai tvirtina, kad auka davė pasyvų sutikimą, nes nebuvo pasipriešinimo; kadangi Švedijoje atliktas tyrimas parodė, kad 70 proc. seksualinio smurto aukų pranešė apie stiprią sustingimo iš baimės reakciją; kadangi dažniausia iššaginimą patyrusių asmenų reakcija yra ne aktyvus fizinis pasipriešinimas nusikalstamos veikos vykdytojui, o sustingimas iš baimės; kadangi priešinimosi stoka arba sustingimas yra įprasta nesąmoninga reakcija ir išlikimo refleksas reaguojant grėsmę, ir ši reakcija gali sukelti sustingimą (statišką kūno poziciją, raumenų tonuso praradimą, negebėjimą atlikti sąmoningų veiksmų), atsiribojimą, kai žmogaus sąmonė atsiriboja nuo fiziškai jaučiamų trikdančių ir skausmingų fizinių pojūčių ir emocijų, ir gebėjimo imtis veiksmų netekimą; kadangi šių realių aplinkybių negalima nepaisyti siekiant užtikrinti iššaginimą patyrusių asmenų teisę kreiptis į teismą ir skatinti kurti teisinę ir socialinę aplinką, kurioje iššaginimas nebebūtų toleruojamas;

U. kadangi tokie veiksniai, kaip prievarta, jėga, grasinimai, finansinė ir psichologinė priklausomybė, fizinė ar psichinė būklė (pvz., sustingimas iš baimės, sustabarėjimas, netikėtumas, baimės būklė, įbauginimas, sąmonės netekimas, apsvaigimas, apsvaiginimas psichoaktyviosiomis medžiagomis, miego būsena, liga, kūno sužalojimas, negalia ar kita didelį pažeidžiamumą lemianti padėtis) arba struktūrinė ir sąveikinė diskriminacija, gali lemti pažeidžiamumą ir kelti pavojų bei užkirsti kelią laisvam sutikimui, o tai labai svarbu iššaginimo atvejais;

V. kadangi trauma dėl seksualinio išpuolio gali turėti įtakos atminties veikimui, todėl prisiminimai apie įvykius gali būti fragmentiški arba dingę, taip pat galimi laiko sekos iškraipymai, dėl to sunku prisiminti,

kokia tvarka įvykiai įvyko; kadangi trauma, kurią sukelia iššaginimas, yra susijusi su potrauminio streso sutrikimu ir kitais sunkiais psichikos sveikatos simptomais, įskaitant sumažėjusį gebėjimą sutelkti dėmesį, nerimą, panikos priepuolius, sunkios depresijos epizodus, staigų praeities epizodų iškilimą ir košmarus;

W. kadangi remiantis materialiniais pasipriešinimo, grasinimų ar smurto įrodymais įtvirtinami žalingi iššaginimo mitai ir stereotipai apie tai, kokio elgesio tikimasi iš aukų, taip prisidedant prie antrinės viktimizacijos, ypač tais atvejais, kai aukos neatitinka visuomenės suformuotų lūkesčių dėl traumų, pasipriešinimo ar matomų sužalojimų; kadangi tokia praktika prisideda prie nepasitikėjimo teisėsauga ir teisingumo sistemomis, o tai lemia mažą aukų pranešimų apie nusikaltimus skaičių ir nebaudžiamumą;

X. kadangi seksualinis savarankiškumas ir kūno neliečiamumas yra neliečiamos teisės, o teisės aktų dėl iššaginimo nusikaltimų remiantis sutikimo koncepcija tikslas – sustiprinti šių teisių apsaugą; kadangi perėjimas prie teisės aktų dėl iššaginimo nusikaltimų remiantis sutikimo koncepcija modelio yra labai svarbus siekiant, kad būtų pripažinta, jog seksualinis savarankiškumas ir neliečiamybė gali būti laikomi pažeistais ir tais atvejais, kai nėra fizinio smurto, pvz., kai esama prievartos dinamikos ar piktnaudžiavimo galia;

Y. kadangi pabrėžiant seksualinio savarankiškumo svarbą siekiama skatinti lyčių lygybę ir ypač moterų ir mergaičių teisių įgyvendinimą; kadangi teisės aktuose dėl iššaginimo nusikaltimų remiantis sutikimo koncepcija ypač pabrėžiama moterų teisė priimti sprendimus dėl savo veiksmų ir kūno;

Z. kadangi sutikimas turėtų būti pagrindinė teisės aktų dėl iššaginimo sudedamoji dalis; kadangi teisės aktai dėl iššaginimo nusikaltimų remiantis sutikimo koncepcija taip pat būtini siekiant veiksmingiau aprėpti situacijas, kai seksualinis veiksmas prasideda taip staigiai, kad auka neturi galimybės išreikšti savo valios ar apsiginti prieš pradedant veiksmą; kadangi teisės aktai dėl iššaginimo nusikaltimų remiantis sutikimo koncepcija taip pat yra labai svarbūs siekiant geriau reaguoti į situacijas, kai auka dėl baimės negali paprieštarauti veiksmui;

AA. kadangi yra įrodymų, kad didžiąją dalį iššaginimų įvykdo pažįstami asmenys arba intymūs partneriai ir tokios veikos įvykdomos patalpose, tačiau tokių iššaginimų aukos dažnai susiduria su baudžiamosios teisenos sistemos reiškiamais įtarimais ir nepasitikėjimu, ypač tose jurisdikcijose, kuriose vis dar taikomi pasenę įrodinėjimo reikalavimai, taip įtvirtinant mitus, kad iššaginimus paprastai vykdo nepažįstami asmenys viešose vietose ir kad aukos pačios išprovokuoja iššaginimą arba melagingai kaltina iššaginimu; kadangi tokius mitus dar labiau sustiprina netinkamas žiniasklaidos vaizdavimas, viešas diskursas ir nepakankamas visuomenės informuotumas;

AB. kadangi visuotinai pripažinti mitai ir įsitikinimai, susiję su iššaginimu ir seksualine prievarta, kenkia iššaginimo apibrėžimui ir kelia papildomą grėsmę iššaginimą patyrusių asmenų gerovei, norui pranešti apie iššaginimą, apsaugai nuo antrinės viktimizacijos, trukdo baudžiamajam persekiojimui ir teisei kreiptis į teismą; kadangi šie nusistovėję įsitikinimai ir mitai yra vienas iš veiksnių, padedančių išlaikyti nebaudžiamumą už iššaginimą ir trukdančių rengti atitinkamus teisės aktus;

AC. kadangi seksualinio smurto mastas vis dar smarkiai nepakankamai vertinamas ir nureikšminamas, nes didžioji dauguma seksualinių nusikaltimų lieka neatskleisti; kadangi daugeliu iššaginimo atvejų, apie kuriuos pranešama, nevykdomas joks baudžiamasis persekiojimas, o iš tų atvejų, kuriais baudžiamasis persekiojimas už iššaginimą vykdomas, didžioji dauguma nesibaigia apkaltinamuoju nuosprendžiu; kadangi tai didina moterų pasitikėjimo sistema stoką, lemia mažą pranešimų apie nusikaltimus skaičių ir visuomenėje įtvirtina nebaudžiamumo kultūrą, dėl kurios seksualinis smurtas, įskaitant iššaginimą, yra normalizuojamas; kadangi plačiai paplitęs nebaudžiamumas už iššaginimą prisideda prie vyraujančio įsitikinimų ir socialinių normų, skatinančių vyrų seksualinę agresiją ir remiančių smurtą prieš moteris, komplekso ir sukuria aplinką, kurioje seksualinis smurtas dėl nuolatinės lyčių nelygybės ir žalingo požiūrio į lytį ir seksualumą normalizuojamas ir pateisinamas; kadangi nepriimtina, kad nenumatyta jokių padarinių už iššaginimą be fizinio smurto; kadangi nuosekliam persekiojimui už visų formų iššaginimą tenka labai svarbus vaidmuo siekiant išlaikyti visuomenės pasitikėjimą teisingumo sistemomis ir tai yra pagrindinis seksualinio smurto prevencijos elementas; kadangi sutikimo koncepcija grindžiami teisės aktai dėl iššaginimo yra labai svarbūs tiek atspindint ir keičiant požiūrį į seksualines nusikalstamas veikas, tiek didinant informuotumą visoje ES ir taip galiausiai sumažinant seksualinių nusikalstamų veikų skaičių; kadangi sutikimo koncepcija grindžiami teisės aktai gali paskatinti esminį pokytį, t. y. tai, kad būtina gauti sutikimą, o ne remtis aiškaus prieštaravimo seksualiniam veiksmui nebuvimu;

AD. kadangi Stambulo konvencijos aiškinamosios ataskaitos 36 straipsnio 2 dalyje paaiškinama, kad vykdant baudžiamąjį persekiojimą už seksualinį smurtą, įskaitant iššaginimą, reikės įvertinti įrodymus atsižvelgiant į aplinkybes, kad kiekvienu konkrečiu atveju būtų galima nustatyti, ar auka laisva valia sutiko su atliktu seksualiniu veiksmu; atliekant tokį vertinimą turi būti atsižvelgiama į platų aukų elgsenos, kuria reaguojama į seksualinį smurtą ir iššaginimą, spektrą ir jis neturi būti grindžiamas tipinio elgesio tokiose situacijose prielaidomis; taip pat svarbu užtikrinti, kad lyčių stereotipai ir mitai apie vyrų ir moterų seksualumą nedarytų įtakos teisės aktų dėl iššaginimo aiškinimui ir baudžiamajam persekiojimui už iššaginimą;

AE. kadangi JT Moterų diskriminacijos panaikinimo komitetas savo pranešime Nr. 34/2011 primygtinai ragina valstybes peržiūrėti teisės

aktus dėl iššaginimo ir pašalinti reikalavimus, susijusius su jėgos panaudojimu ar įsiskverbimo įrodymu, ir sutikimo nebuvimą nustatyti esminiu nusikalstamos veikos elementu, taip pat savo bendrojoje rekomendacijoje Nr. 35 (2017) primygtinai paragino valstybes pripažinti smurtą dėl lyties kaip diskriminacijos formą ir priimti teisines reformas, kuriomis būtų užtikrintas tokio smurto panaikinimas, be kita ko, kriminalizuojant seksualinius veiksmus be sutikimo ir remiant visų moterų ir mergaičių, ypač patiriančių sąveikinių formų diskriminaciją, teisę kreiptis į teismą ir naudotis paslaugomis;

AF. kadangi lyčių lygybė ir nediskriminavimas yra pagrindinės ES vertybės, pagrindinės teisės ir pagrindiniai Europos socialinių teisių ramsčio principai, taip pat esminės pažangos sąlygos; kadangi diskriminacija dėl biologinės lyties, socialinės lyties ir kitų pagrindų draudžiama pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 21 straipsnį;

AG. kadangi sąveikiškumas yra svarbus esminis principas, įtvirtintas ES teisėje; kadangi moterys susiduria su sąveikine nelygybe ir diskriminacija, taip pat dėl rasės, etninės ar socialinės kilmės, seksualinės orientacijos, lytinės tapatybės ir raiškos, religijos ar įsitikinimų, gyventojo statuso ar negalios; kadangi seksualinis smurtas dėl lyties yra vienas iš svarbiausių lyčių lygybės klausimų ir reali pažanga lyčių lygybės srityje gali būti padaryta tik taikant tarpsektorinį požiūrį; kadangi laikantis tarpsektorinio požiūrio sudaromos sąlygos šalinti struktūrines kliūtis lyčių lygybei ir pateikiama įrodymų, kuriais remiantis galima nustatyti lyginamuosius standartus bei parengti strateginę ir veiksmingą kovos su sistemine diskriminacija, atskirtimi ir socialine nelygybe politiką;

AH. kadangi struktūrinės lyčių nelygybės pobūdžio ir smurto dėl lyties kontekste sutikimas gali būti duodamas prievartos ar socialinio spaudimo sąlygomis, todėl reikia laikytis požiūrio, kuris apimtų ne tik individualią autonomiją, bet ir socialinės galios dinamiką, lyčių normas ir nevienodą gebėjimo prisidėti prie pokyčių pasiskirstymą tarp vyrų ir moterų;

AI. kadangi smurtas dėl lyties, įskaitant seksualinį smurtą, yra struktūrinės nelygybės ir galios asimetrijos, kurios pagrindas yra lyčių stereotipai, socialinės normos ir patriarchalinės sistemos, priežastis ir pasekmė; kadangi kovojant su tokiu smurtu reikia paneigti šias normas ir įgyvendinti visapusiškas teisines, socialines ir švietimo srities reformas;

AJ. kadangi giliai įsišakniję lyčių stereotipai dėl moterų seksualumo ir moralumo įtvirtina vyraujantį įsitikinimų ir socialinių normų, skatinančių vyrų seksualinę agresiją ir remiančių smurtą prieš moteris, kompleksą ir sukuria aplinką, kurioje seksualinis smurtas dėl nuolatinės lyčių nelygybės ir žalingo požiūrio į lytį ir seksualumą yra normalizuojamas ir pateisinamas; kadangi tai lemia tam tikrų

moterų ir kitų asmenų stigmatizavimą ir diskriminacinį elgesį su jais dėl to, kad jie pažeidžia su lytimi susijusias socialines ir seksualines normas arba nesilaiko lyčių vaidmenų;

AK. kadangi iššaginimo veika, įskaitant galimai prieš nusikaltimą buvusius elementus, pvz., viliojimą ir apgaulę internete, gali būti vykdoma tarpvalstybiniu mastu; kadangi smurtas prieš moteris ir mergaites pasireiškia tiek internetinėse, tiek neinternetinėse erdvėse ir apima naudojant technologijas vykdomą seksualinį smurtą, priekabiavimą, dalijimąsi intymiais vaizdais be sutikimo ir prievartinę kontrolę; kadangi tokios prievartos formos daro neproporcingą poveikį moterims ir marginalizuotoms grupėms ir su jomis vis dar nepakankamai kovojama daugelyje nacionalinių sistemų;

AL. kadangi iššaginimo aukoms reikalinga skubi, tarpdisciplininė, prieinama ir visapusiška medicininė priežiūra, įskaitant klinikinę pagalbą po iššaginimo, lytinę ir reprodukcinę sveikatos priežiūrą, kuri apima skubią kontracepciją, poekspozicinę profilaktiką, lytiškai plintančių infekcijų gydymą, taip pat galimybę saugiai ir teisėtai nutraukti nėštumą ir potrauminę paramą, be to, turi būti suteikta galimybė gauti ilgalaikę paramą, įskaitant psichologines konsultacijas; kadangi kai kuriose valstybėse narėse neužtikrinama prieiga prie tam tikrų pagrindinių sveikatos priežiūros paslaugų;

AM. kadangi iššaginimo kultūra apibrėžiama kaip struktūrinė ir plačiai paplitusi požiūrių, elgesio, vertybių ir socialinių normų sistema, kuria normalizuojamas ir menkinamas seksualinis smurtas, nepaisoma sutikimo, įtvirtinami su iššaginimu susiję mitai ir skatinamas tokio smurto normalizavimas visuomenėje;

AN. kadangi didelis antrinės viktimizacijos paplitimas rodo, kad iš esmės ne tik teisingumo sistemos, bet ir pasenę įstatymai, kurie nėra pagrįsti sutikimu, nesuteikia iššaginimą patyrusiems asmenims teisės kreiptis į teismą[17], kaip matyti iš mažos aukų teikiamų skundų procentinės dalies ir jų poreikius atitinkančios pagalbos arba galimybės pasinaudoti prieinamomis procedūromis trūkumo ir mažo apkaltinamųjų nuosprendžių iššaginimo bylose skaičiaus, ir tai išryškina sisteminius trūkumus teisėsaugos institucijoms ir teismų sistemoms kovojant su iššaginimo atvejais, o tai savo ruožtu lemia plačiai paplitusį nebaudžiamumą už iššaginimo nusikaltimą ir didelę žalą lyčių lygybei;

AO. kadangi antrinė viktimizacija įvyksta tuomet, kai auka patiria papildomą žalą, kuri yra ne tiesioginis iššaginimo kaip nusikalstamos veikos rezultatas, bet kyla dėl to, kaip institucijos ir kiti asmenys elgiasi su auka; kadangi antrinę viktimizaciją lemia priverstinis

---

17 Europos Taryba, *Case of L. and Others v. France: criminal-law system inadequate for the punishment of all non-consensual sexual acts, exposing rape victim to secondary victimisation*, naujienų straipsnis, Europos Taryba, 2025 m. balandžio 24 d., Strasbūras, Prancūzija.

pakartotinis aukos susitikimas su nusikalstamos veikos vykdytoju, bet kokių su aukomis bendraujančių asmenų nejautrus elgesys arba nejautrus elgesys medicininių intervencijų ir teismo proceso, kurie gali ilgai trukti, ir kitų institucinių procesų metu, pvz., pakartotinės apklausos apie tuos pačius įvykus, auką kaltinantis požiūris, vartojama netinkama kalba arba nejautrūs komentarai; kadangi antrinė viktimizacija pažeidžia aukų teises, kenkia jų teisei kreiptis į teismą ir apsunkina jų traumą, be kita ko, sukelia potrauminio streso sutrikimą, depresiją ir nerimą ir taip trukdo aukoms atsigauti;

AP. kadangi dėl trauminio iššaginimo pobūdžio ir jo ilgalaikio poveikio aukų fizinei ir psichologinei sveikatai, saugumui, fizinei neliečiamybei, gerovei ir socialiniam gyvenimui būtina, kad parengti ir specializuoti darbuotojai, visų pirma teisėsaugos institucijų ir teisminių institucijų darbuotojai, užtikrintų koordinuotą lyčiai ir traumai atžvalgų atsaką, kad būtų išnagrinėti iššaginimo atvejai ir išvengta antrinės viktimizacijos; kadangi teisės ir teisėsaugos specialistų mokymas tam tikrose valstybėse narėse tebėra nevienodas ir nepakankamas; kadangi veiksmingas iššaginimo apibrėžčių, grindžiamų sutikimo koncepcija ir įtvirtintų teisės aktuose, įgyvendinimas priklauso nuo policijos pareigūnų, prokurorų ir teisminių institucijų gebėjimo teisingai aiškinti ir taikyti šias nuostatas, taip užtikrinant, kad daugiausia dėmesio ir toliau būtų skiriama laisvai duoto sutikimo nebuvimui, o ne pasipriešinimo ar fizinio smurto įrodymams; kadangi įrodymų pateikimo, kad nebuvo sutikimo, naštos primetimas aukoms sustiprina žalingus su iššaginimu susijusius stereotipus;

AQ. kadangi išsamus sutikimo koncepcija grindžiamas lytinis švietimas ir švietimas santykių klausimais yra labai svarbūs siekiant šalinti klaidingą informaciją ir mitus apie žaginimą ir seksualumą, kovoti su lyčių normomis ir užkirsti kelią visų formų smurtui dėl lyties, įskaitant iššaginimą; kadangi vyrų ir berniukų dalyvavimas skatinant lyčių lygybę, kovojant su žalingais lyčių stereotipais ir nesveikais bei kenksmingais vyriškumo modeliais ir kvestionuojant teise reikalauti sekso grindžiamą požiūrį yra labai svarbus dedant prevencijos pastangas; kadangi perėjimas prie sutikimo koncepcija grindžiamos kultūros yra labai svarbus siekiant užtikrinti abipusės pagarbos ir saugumo aplinką, kurioje pagrindinis dėmesys būtų skiriamas sveikai socialinei sąveikai; kadangi lyčiai atžvalgaus, išsamaus ir pagal amžių pritaikyto švietimo apie seksualumą, sutikimą ir santykius užtikrinimas yra labai svarbi priemonė siekiant užkirsti kelią iššaginimui bei seksualiniam smurtui ir šalinti pagrindines priežastis;

AR. kadangi JT Darnaus vystymosi darbotvarkės iki 2030 m. 5-uoju DVT raginama užtikrinti lyčių lygybę ir įgalinti visas moteris ir mergaites, o 16-uoju DVT raginama skatinti taikias ir įtraukias visuomenes, remti teisę kreiptis į teismą ir veiksmingas bei atskaitingas institucijas;

AS. kadangi pagal JT Darnaus vystymosi darbotvarkę iki 2030 m. ir principą „nė vieno nepalikti nuošalyje“, ypač į 3-iąjį, 4-ąjį, 5-ąjį, 10-ąjį ir 16-ąjį DVT, raginama panaikinti seksualinį smurtą, užtikrinti lyčių lygybę, teisę kreiptis į teismą ir įtraukų švietimą bei pagarbą, taip pat apsaugoti visų asmenų fizinę ir psichinę neliečiamybę,

AT. kadangi valstybių narių nepakankamam gebėjimui spręsti struktūrines ir normines problemas bei kovoti su veiksniais, lemiančiais nusikalstamų veikų vykdytojų nebaudžiamumą, reiškiamas nepritarimas rengiant eitynes, protestus ir pasitelkiant pilietinės visuomenės judėjimus, pvz., judėjimą „#MeToo“, kurie naikina tylėjimo kultūrą, kiek tai susiję su iššaginimo atvejais, ir yra teisės aktų pakeitimų kai kuriose valstybėse narėse varomoji jėga; kadangi „Wolf Pack“ atvejis Ispanijoje ir Gisèle Pelicot atvejis Prancūzijoje yra vieni iš plataus masto protestus sukėlusių atvejų, rodančių, kad iššaginimo apibrėžtys, kurios yra grindžiamos jėga ir nėra orientuotos į sutikimą, yra netinkamos;

1. ragina Komisiją nedelsiant pasiūlyti teisės aktą, kuriuo būtų nustatyta visoje ES taikoma iššaginimo apibrėžtis, grindžiama laisvo, informacija pagrįsto sutikimo, kuris gali būti atšauktas, reikalavimu, laikantis Stambulo konvencijos 36 straipsnio;

2. ragina valstybes nares, kurios vis dar taiko iššaginimo apibrėžtis, grindžiamas smurto prielaida, atlikti teisės aktų pakeitimus, kad ši apibrėžtis atitiktų naujausius tarptautinius standartus, ir užtikrinti reikiamą ir tinkamą paramą ir apsaugą iššaginimo aukoms ir šį nusikaltimą patyrusiems asmenims;

3. palankiai vertina tai, kad vis daugiau valstybių narių nustatė sutikimu grindžiamas seksualinio smurto apibrėžtis pagal Stambulo konvencijos 36 straipsnį, ir ragina Komisiją skatinti valstybes nares, kurios dar neratifikavo Stambulo konvencijos, tai padaryti;

4. pakartoja, kad teisės aktai, kuriais iššaginimas kriminalizuojamas remiantis sutikimo nebuvimu, yra tarptautinis žmogaus teisių standartas, nustatytas Stambulo konvencijoje; primena valstybių narių pareigą laikytis tarptautinių žmogaus teisių standartų ir ragina jas imtis dar daugiau veiksmų siekiant apsaugoti ir remti iššaginimą patyrusius asmenis ir aukas ir panaikinti visas paplitusių sudėtingų įsitikinimų ir socialinių normų, kuriomis skatinama vyrų seksualinė agresija ir remiamas smurtas prieš moteris ir taip sukuriama aplinka, kurioje seksualinis smurtas normalizuojamas ir pateisinamas dėl nuolatinės lyčių nelygybės ir žalingo požiūrio į lytį ir seksualumą, apraiškas;

5. pakartoja, kad teisės aktai, grindžiami sutikimo nebuvimu, yra vienintelė tinkama, visapusiška, traumai atžvalgi ir įrodymais grindžiama sistema, leidžianti užtikrinti teisingumą iššaginimo aukų atžvilgiu; pažymi, kad sutikimo koncepcija grindžiami kovos su iššaginimo nusikaltimu teisės aktai daro teigiamą poveikį, susijusį su

galimybe kreiptis į teismą, įskaitant didesnį pranešimų apie iššaginimą bei apkaltinamųjų nuosprendžių skaičių, ir užtikrina geresnes aukų atsigavimo ir emocinės gerovės perspektyvas;

6. pakartoja savo raginimą Komisijai, remiantis SESV 83 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa, pateikti pasiūlymą dėl Tarybos sprendimo, kuriuo smurtas dėl lyties būtų laikomas nauja nusikaltimų sritimi ES mastu, kad būtų užtikrintas bendras požiūris, siekiant veiksmingai kovoti su visų formų smurtu dėl lyties – vienu iš labiausiai paplitusių pagrindinių teisių pažeidimų Europos Sąjungoje;

7. pabrėžia, kad tik aiški, patvirtinanti, laisvos valios ir vienareikšmiška sutikimo išraiška yra galiojantis sutikimas, o tylėjimas, žodinio ar fizinio pasipriešinimo nebuvimas arba nesakymas „ne“ negali būti aiškinami kaip sutikimas ir kad ankstesnis sutikimas, seksualinis elgesys praeityje ar bet kokie ankstesni arba esami santykiai su nusikalstamos veikos vykdytoju, įskaitant santuoką ar kitokios partnerystės statusą, nereiškia nuolatinio ar būsimo sutikimo dėl bet kokių lytinių veiksmų; pabrėžia, kad sutikimas gali būti atšauktas bet kuriuo metu prieš seksualinį veiksmą ir jo metu; pažymi, kad, laikantis Stambulo konvencijos 36 straipsnio, sutikimas gali būti išreikštas bet kokiu būdu, jei jis yra savanoriškas, t. y. duotas laisva asmens valia, ir yra vertinamas atsižvelgiant į susijusias aplinkybes;

8. pabrėžia, kad sutikimas turi būti vertinamas atsižvelgiant į susijusias aplinkybes, pripažįstant, kad sutikimas negali būti duodamas tais atvejais, kai esama smurto, grasinimo, netikėtumo ar apgaulės, piktnaudžiavimo galia, įskaitant kontrolę, prievartą, tam tikrą fizinę ar psichinę būklę, kaip antai baimė, bauginimas, sąmonės netekimas, sustingimas iš baimės ar reaguojant į traumą, apsvaigimas, apsvaiginimas psichoaktyviosiomis medžiagomis, miegas, liga, kūno sužalojimas, negalia ar kitaip ypač pažeidžiama padėtis, arba amžius; pripažįsta, kad tokios būsenos gali užkirsti kelią gebėjimui duoti savanorišką ir informacija pagrįstą sutikimą;

9. pabrėžia, kad svarbu pripažinti reakcijas į traumas, pvz., sustingimą iš baimės, sustingimo reakciją, nevalingą neurobiologinę reakciją į baimę ar grėsmę, galinčią sukelti laikiną paralyžių ar nejudumą, gebėjimo kalbėti praradimą ir pasidavimo reakciją, t. y. prievartos aplinkybėmis susiformuojančią išgyvenimo strategiją, kai nusileidžiama nusikalstamos veikos vykdytojui siekiant išvengti eskalacijos ar žalos; pabrėžia, kad į taip traumą reaguojama žaginimo ir seksualinio smurto metu, todėl į tai turi būti atsižvelgiama teisės aktuose ir teismų praktikoje, kad būtų užtikrintas traumų suvokimu pagrįstas, į iššaginimą patyrusius asmenis orientuotas požiūris, teisiškai pripažįstant, kad pasipriešinimo nebuvimas nereiškia sutikimo;

10. ragina Komisiją ir valstybes nares taikyti sąveikų ir į aukas orientuotą požiūrį visose atitinkamose politikos srityse, kad būtų užtikrinta teisė kreiptis į teismą ir lyčių lygybė, pripažįstant, kad

smurtą ir diskriminaciją dėl lyties, įskaitant seksualinį smurtą, pvz., iššaginimą, dažnai sustiprina kiti su diskriminacija ir lyčių stereotipais susiję veiksniai ir kad dėl šių veiksnių sąveikiškumo atsiranda daugybė unikalių diskriminacijos formų, į kurias reaguojant reikia tikslingų, konkrečioms aplinkybėms pritaikytų priemonių, įskaitant teisės aktus, kad būtų užtikrinta vienoda apsauga ir parama visoms aukoms ir iššaginimą patyrusiems asmenims;

11. pabrėžia, kad sutikimo koncepcija grindžiami teisės aktai dėl iššaginimo taip pat turi būti taikomi skaitmeninėje ir virtualioje aplinkoje, kurioje gali būti atliekami seksualiniai veiksmai be sutikimo, pvz., imituojamas iššaginimas ar prievartiniai seksualiniai ryšiai; pabrėžia, kad tokie veiksmai gali turėti rimtų psichologinių pasekmių nukentėjusiems asmenims, todėl jie turi būti teisiškai pripažinti ir už juos turėtų būti atitinkamai patraukiama baudžiamojon atsakomybėn;

12. ragina valstybes nares užtikrinti, kad iššaginimo aukos ir jį patyrę asmenys turėtų visas galimybes naudotis nedelsiant suteikiama visapusiška, saugia, konfidencialia ir specializuota medicinine priežiūra ir medicinos paslaugomis, pvz., klinikine pagalba po iššaginimo ir lytinės ir reprodukcinės sveikatos priežiūros paslaugų bei teisių užtikrinimu, įskaitant skubią kontracepciją, poekspozicinę profilaktiką, lytiškai plintančių infekcijų gydymą ir galimybę saugiai ir teisėtai nutraukti nėštumą, tiek laiko, kiek reikės ir kad tai turėtų būti papildyta galimybe gauti ilgalaikę potrauminę priežiūrą, psichologinę ir psichosocialinę pagalbą ir tinkamas tolesnes paslaugas, skirtas paramai atsigavimui; pakartoja, kad šios paslaugos yra itin svarbios iššaginimą patyrusiems asmenims, taip pat jos yra svarbios užtikrinant kuo geriausius sveikatos priežiūros rezultatus ir padedant iššaginimą patyrusiems asmenims atgauti kūno autonomijos jausmą;

13. ragina Komisiją užtikrinti, kad valstybės narės laikytųsi Direktyvos (ES) 2024/1385 dėl kovos su smurtu prieš moteris ir smurtu šeimoje 26 straipsnio, kiek tai susiję su specialistų paramos seksualinio smurto aukoms, pritaikytos prie jų konkrečių poreikių, teikimu nemokamai, užtikrinant pakankamą geografinį pasiskirstymą ir pajėgumus; pabrėžia, kad visos seksualinio smurto aukos ir jį patyrę asmenys turi turėti galimybę naudotis ištekliais, pavyzdžiui, visą parą veikiančiais krizių centrais, kuriuose jie galėtų gauti medicininę priežiūrą, psichologinę pagalbą ir teisines konsultacijas, neprivalėdami pateikti oficialaus pranešimo; be to, ragina valstybes nares užtikrinti, kad seksualinio smurto aukos ir jį patyrę asmenys galėtų gauti teisinę paramą;

14. ragina valstybes nares nuolat keistis geriausios praktikos pavyzdžiais, siekiant skatinti elgesio su aukomis standartų derinimą ir užtikrinti nuoseklią, mokymais grindžiamą ir kokybišką paramą

seksualinio smurto aukoms ir jį patyrusiems asmenims ir elgesį su jais visoje ES;

15. tvirtai ragina užtikrinti, kad viešosiomis paslaugomis būtų galima naudotis visais žalos atlyginimo proceso etapais, ypač teikiant būtiną psichologinę, teisinę pagalbą ir paramą ieškant darbo; ragina valstybes nares laikytis Stambulo konvencijos ir numatyti apsaugos ir paramos priemones seksualinio smurto aukoms bei jį patyrusiems asmenims, daugiausia dėmesio skiriant žmogaus teisėms ir asmens saugumui, taip išvengiant antrinės viktimizacijos;

16. ragina valstybes nares užtikrinti, kad specialistams, kuriems gali tekti bendrauti su iššaginimo aukomis, įskaitant teisėsaugos pareigūnus, teismo medicinos darbuotojus, teismų darbuotojus, teisėjus ir prokurorus, teisininkus, sveikatos priežiūros specialistus, socialinių tarnybų darbuotojus, švietimo sektoriaus ir kitus atitinkamus darbuotojus bei pirminės grandies specialistus, būtų rengiami privalomi, reguliarūs, tinkami, veiksmingi ir specialiai pritaikyti mokymai; pabrėžia, kad šiais mokymais turėtų būti siekiama užkirsti kelią antrinei seksualinį smurtą patyrusių asmenų viktimizacijai, kad būtų išvengta žalingų lyčių stereotipų ir jie būtų nustatyti, panaikintas elgesys ir požiūris, kuriais kaltinamos aukos, ir su aukomis būtų elgiamasi traumai, lyčiai, vaikams ir negaliai atžvalgiu būdu, laikantis Direktyvos (ES) 2024/1385 36 straipsnio ir nedarant poveikio teismų nepriklausomumui ir teisminių institucijų organizavimo skirtumams visoje ES; ragina Komisiją išplėsti ES remiamas mokymo programas, suderintas su geriausia teismų praktika, ir ragina valstybes nares užtikrinti, kad pirminės grandies tarnybos turėtų pajėgumų ir išteklių veiksmingai reaguoti į seksualinio smurto aukų ir jį patyrusių asmenų poreikius, užtikrinant privalomą mokymą visiems teisės specialistams ir teisėsaugos darbuotojams, bendraujantiems su iššaginimo aukomis;

17. ragina valstybes nares užtikrinti, kad sveikatos priežiūros specialistams, įskaitant pediatrus, ginekologus, akušerius, pribuvėjas ir psichologinę paramą teikiančius darbuotojus būtų rengiami tiksliniai mokymai, kad jie, atsižvelgdami į sąveikumo aspektą, gebėtų nustatyti ir šalinti fizines, psichologines ir seksualines iššaginimo pasekmes, su kuriomis susiduria iššaginimą patyrę asmenys;

18. ragina valstybes nares sustiprinti teisėsaugos institucijų, teisminių institucijų, pilietinės visuomenės, bendruomeninių organizacijų, EIGE ir kitų atitinkamų specializuotų subjektų bendradarbiavimą rengiant mokymus, visų pirma žalingų lyčių stereotipų, sąveikinės diskriminacijos ir klaidingo požiūrio į iššaginimą, su juo susijusių mitų ir stereotipų, kurie vis dar trukdo įgyvendinti sutikimo koncepcija grindžiamus teisės aktus iššaginimo srityje, temomis; pabrėžia, kad policijos pareigūnai ir teisėjai, turintys daugiau žinių ir įgūdžių suprasti visus seksualinį smurtą patyrusius asmenis ir juos gerbti, padeda spręsti per mažo pranešimo apie nusikaltimus

problemą ir mažinti pakartotinę viktimizaciją, kartu kurdami saugesnę aplinką seksualinį smurtą patyrusiems asmenims; be to, ragina valstybes nares užtikrinti, kad teisminių institucijų narių ir teisės bei teisėsaugos specialistų mokymas atitiktų tarptautinius žmogaus teisių standartus ir teismų praktiką, susijusią su iššaginimu;

19. ragina valstybes nares, pasikonsultavus su pilietinės visuomenės organizacijomis ir specializuotomis moterims skirtomis tarnybomis, parengti ir paskelbti specializuotas ir lyčiai atžvalgias gaires, skirtas atitinkamoms valdžios institucijoms, įskaitant teisėjus, dalyvaujančius baudžiamajame ir, kai aktualu, civiliniame procese, susijusiame su iššaginimo nusikaltimu; pabrėžia, kad šiose gairėse turi būti pateikti nurodymai, kaip elgtis su aukomis atsižvelgiant į traumas ir lytį, kaip identifikuoti lyčių stereotipus ir jų išvengti, ir užtikrinti, kad aukos, įskaitant patiriančias sąveikinę diskriminaciją, būtų gerbiamos ir apsaugotos nuo antrinės viktimizacijos ir pakartotinės viktimizacijos; be to, pabrėžia, kad gairėse turi būti pateikti nurodymai, kaip nukreipti aukas į specializuotas paramos tarnybas, įskaitant medicinos tarnybas, siekiant užtikrinti, kad su jomis būtų deramai elgiamasi; ragina bendradarbiaujant su pilietinės visuomenės organizacijomis ir specializuotomis moterims skirtomis tarnybomis reguliariai peržiūrėti ir atnaujinti gaires, kad būtų užtikrintas jų veiksmingumas ir kuo geresni rezultatai aukoms, taip pat panaikinti sisteminiai ir struktūriniai trūkumai, kuriais skatinamas visuomeninis nebaudžiamumo už iššaginimą jausmas ir sudaromos sąlygos seksualinio smurto vykdytojams likti nenubaustiems;

20. pažymi, kad teisėkūros reformą turi papildyti švietimo priemonės, kuriomis siekiama skatinti elgsenos pokyčius ir didinti supratimą apie sutikimo svarbą seksualiniuose santykiuose; ragina Komisiją 2026 m. pateikti ES gaires, prieinamas visomis 24 ES kalbomis, dėl lyčiai atžvalgaus, sąveikaus ir visapusiško sutikimu grindžiamo lytinio švietimo ir švietimo santykių klausimais, kuriomis būtų siekiama kovoti su lyčių stereotipais, pabrėžiant struktūrinį lyčių nelygybės pobūdį ir jos buvimą seksualumo ir santykių srityje bei skatinant nesmurtinį elgesį, ir dirbti siekiant galiausiai panaikinti smurtą dėl lyties, įskaitant iššaginimą, taip pat nelygybę ir diskriminaciją; be to, ragina Komisiją atidžiai stebėti, kaip valstybės narės įgyvendina šias gaires, ir iki dabartinės kadencijos pabaigos paskelbti atitinkamą vertinimą; todėl ragina valstybes nares į nacionalines švietimo programas įtraukti pagal amžių tinkamą visapusišką lytinį švietimą ir švietimą santykių klausimais;

21. pabrėžia itin svarbų viešų informuotumo didinimo kampanijų ir prevencijos programų vaidmenį kovojant su mitais, susijusiais su iššaginimu, ir skatinant sutikimo kultūrą, ypač tarp jaunimo, nes nuolatinis lytinio švietimo nebuvimas skatina klaidingą informaciją ir žalingus stereotipus; ragina Komisiją vykdyti ES masto visuomenės informuotumo didinimo kampanijas siekiant šviesti žmones apie sutikimą, santykius, lytinį neliečiamumą ir kūno autonomiją ir kovoti

su mitais, susijusiais su iššaginimu; be to, ragina Komisiją rengti kampanijas, skirtas kovoti su turiniu, nukreiptu prieš lyčių lygybę, ir ne savo noru viengungių (angl. „incel“) judėjimo propaganda internete, kuria ypač siekiama daryti poveikį jauniems vyrams ir kuria normalizuojamas seksualinis smurtas bei įtvirtinami žalingi lyčių stereotipai, kuriais prisidedama prie paplitusių sudėtingų įsitikinimų ir socialinių normų, kuriomis skatinama vyrų seksualinė agresija ir remiamas smurtas prieš moteris ir taip sukuriama aplinka, kurioje seksualinis smurtas normalizuojamas ir pateisinamas dėl nuolatinės lyčių nelygybės ir žalingo požiūrio į lytį ir seksualumą;

22. ragina Komisiją užtikrinti, kad valstybės narės laikytųsi Direktyvos (ES) 2024/1385 dėl kovos su smurtu prieš moteris ir smurtu artimoje aplinkoje 35 straipsnio, priimdamos ir reguliariai vykdydamos švietimo įrodymų ir sutikimo klausimais iniciatyvas, informuotumo didinimo kampanijas ir priemones, kuriomis siekiama skatinti elgsenos pokyčius ir supratimą, kad būtų pripažįstamas sutikimas, kuris yra duodamas laisva valia, yra abipusis ir visiškai grindžiamas kūno autonomijos ir seksualinio neliečiamumo principais; ragina Komisiją atidžiai stebėti, kaip valstybės narės perkelia šią direktyvą, ypač jos 35 straipsnį, į nacionalinę teisę;

23. ragina valstybes nares pritaikyti savo teisės aktus dėl iššaginimo nusikaltimams taikomo senaties termino, atsižvelgiant į tai, kad sutikimo nebuvimas yra esminis šių nusikalstamų veikų elementas ir kad daug aukų pripažinti ir įvardyti faktus arba pranešti apie juos gali tik praėjus daug laiko, dažnai dėl traumų, baimės, socialinio spaudimo arba žinių apie sutikimo dinamiką trūkumo; todėl pabrėžia, kad reikia pratęsti senaties terminą, kad būtų užtikrinta veiksminga teisė kreiptis į teismą, laikantis pagrindinių teisių; primena, kad Parlamentas neseniai paragino valstybes nares užtikrinti, kad Direktyvos dėl kovos su seksualine prievarta prieš vaikus 3 ir 9 straipsniuose nurodytoms nusikalstamoms veikoms nebūtų taikomas joks senaties terminas; pabrėžia, kad pernelyg trumpi senaties terminai užkerta kelią aukoms siekti teisingumo ir kenkia jų apsaugai; ragina valstybes nares šalinti pagrindines nepakankamo pranešimo apie nusikaltimus priežastis ir užtikrinti, kad senaties terminai netrukdytų veiksmingai patraukti baudžiamojon atsakomybėn už iššaginimo nusikaltimus;

24. ragina valstybes nares užtikrinti veiksmingą žalos atlyginimą, įskaitant kompensaciją, visoms smurto dėl lyties, įskaitant seksualinį smurtą, aukoms, laikantis nacionalinės teisės; primena, kad toks žalos atlyginimas turėtų būti tinkamas, nedelsiant suteiktas, holistinis ir proporcingas patirtos žalos dydžiui, taip pat turėtų būti atsižvelgiama sąveikinės diskriminacijos riziką;

25. prašo valstybių narių imtis tinkamų priemonių siekiant užtikrinti, kad nusikalstamų veikų vykdytojams skirtos programos būtų prieinamos tiems, kurie nukreipiami jomis naudotis ar nori naudotis patys, be kita ko, už baudžiamosios teisenos sistemos ribų, ir kad būtų

užtikrinta galimybė nedelsiant gauti paramą, pripažįstant jų vaidmenį užkertant kelią smurtui dėl lyties ateityje, nutraukiant tylėjimą, kiek tai susiję su iššaginimu, ir panaikinant įsigalėjusius sudėtingus įsitikinimus ir socialines normas, kuriais skatinama vyrų seksualinė agresija ir remiamas smurtas prieš moteris, taip sukuriant aplinką, kurioje seksualinis smurtas yra normalizuojamas ir pateisinamas dėl nuolatinės lyčių nelygybės ir žalingo požiūrio į lytį ir seksualumą mūsų visuomenėje;

26. tvirtai remia pilietinę visuomenę ir iššaginimą patyrusius asmenis, kurie naikina tylėjimo, kiek tai susiję su iššaginimu, kultūrą; pripažįsta, kad pilietinės visuomenės ir iššaginimą patyrusių asmenų daromas spaudimas buvo pagrindinė varomoji jėga, paskatinusi teisės aktų pakeitimus valstybėse narėse; primena teisės į taikius susirinkimus svarbą siekiant visuomenės pokyčių ir raginant priimti sutikimo koncepcija grindžiamus teisės aktus dėl iššaginimo;

27. pripažįsta itin svarbų vaidmenį, kurį teikiant konsultacijas ir paramą aukoms atlieka nevyriausybinės organizacijos ir specializuotos moterims skirtos tarnybos, įskaitant paramos moterims centrus, moterų prieglaudas, pagalbos linijas, iššaginimo aukų krizių centrus, seksualinio smurto aukų nukreipimo centrus ir pirminės prevencijos tarnybas; ragina Komisiją ir valstybes nares skirti pakankamą finansavimą siekiant užtikrinti tokių paslaugų išsaugojimą ir plėtojimą; reikalauja didesnės paramos tokioms pilietinės visuomenės organizacijoms ir moterų teisių gynėjams, skiriant didesnę ir numatytą finansinę paramą pagal būsimą ES biudžetą;

28. pabrėžia, kad reikia tvirtos ir tvarios partnerystės su visuomeninėmis organizacijomis ir moterų teisių gynėjais, ypač šalyse, kuriose pilietinei erdvei kyla grėsmė ir didėja priešiška reakcija į lyčių lygybę ir lytines bei reprodukcines teises;

29. pabrėžia, kad svarbu stiprinti teisės aktų dėl kovos su seksualiniu smurtu ir žaginimu įgyvendinimą, vykdymo užtikrinimą ir stebėseną, ir ragina parengti ES masto kriterijus ir rodiklius jų veiksmingumui ir poveikiui įvertinti;

30. pabrėžia ES vaidmenį stiprinant bendradarbiavimą su JT agentūromis, pvz., JT Moterimis ir Jungtinių Tautų gyventojų fondu, ir tarptautiniais partneriais, įskaitant Europos Tarybą, Europos saugumo ir bendradarbiavimo organizaciją ir Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizaciją, skatinant lyčių lygybę ir kovojant su seksualiniu smurtu ir smurtu dėl lyties pagal JT Darnaus vystymosi darbotvarkę iki 2030 m., Pekino veiksmų platformą ir Tarptautinės konferencijos gyventojų ir vystymosi klausimais veiksmų programą;

31. ragina tęsti ES institucijų, valstybių narių ir pilietinės visuomenės dialogą ir bendradarbiavimą užtikrinant, kad seksualinio smurto problema būtų sprendžiama ne tik kaip individualus žalą sukeliantis

veiksmas, bet ir kaip platesnio masto lyčių nelygybės ir struktūrinės diskriminacijos apraiška;

32. ragina valstybes nares užtikrinti, kad sukurtos duomenų apie smurtą dėl lyties rinkimo sistemos apimtų statistinių duomenų apie iššaginimą rinkimą, plėtojimą, rengimą ir sklaidą, įskaitant suskaidytus duomenis, be kita ko, apie lytį, amžiaus grupę (vaikas / suaugęs asmuo), aukos ir nusikalstamos veikos vykdytojo rasinę ir etninę kilmę ir aukos ir nusikalstamos veikos vykdytojo santykius; prašo, kad EIGE ir FRA remtų stebėsenos procesą ir toliau prisidėtų prie duomenų apie visų formų smurtą dėl lyties, įskaitant iššaginimą, rinkimo ir mokslinių tyrimų;

33. paveda Pirmininkei perduoti šią rezoliuciją Tarybai ir Komisijai.